

HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM**THUA VỖ CÔNG TRỐ TÀI MIỆNG LUỖI**

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần mấy bước. Dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy trên hai hũ rượu lớn quả nhiên có dán giấy đỏ viết chữ vàng "Túy tiên lâu". Giấy dán nhãn hiệu đã cũ quá rồi, đúng là rượu để lâu. Vốn tính thêm rượu, hắn mừng quá, cười nói:

- Đem một trăm cân rượu lên ngọn núi cao nhất phái Hoa Sơn thì đủ biết mối thâm tình của Điền huynh thâm trọng đến thế nào. Lại đây mau! Chúng ta cùng nhau uống rượu một bữa thỏa thích.

Hắn vào động lấy hai cái bát lớn. Điền Bá Quang đã cạy nắp hũ ra. Mùi rượu thơm bốc lên ngào ngạt. Lệnh Hồ Xung chưa ướm môi đã thấy chệnh choáng.

Điền Bá Quang bưng hũ lên rót một bát nói:

- Lệnh Hồ huynh thử nếm coi thế nào?

Lệnh Hồ Xung cầm lấy bát rượu uống một tợp lớn rồi trầm trồ khen ngợi:

- Thật là rượu quý! Thật là rượu quý!

Hắn lại uống ừng ực hết sạch bát rượu rồi giơ ngón tay cái lên nói:

- Đây là một thứ danh tửu trên đời hiếm có.

Điền Bá Quang cười nói:

- Điền mỗ nghe nói những thứ danh tửu trong thiên hạ thì mặt bắc có Phần tửu, miền nam có Thiện Hưng. Thứ Phần tửu tốt nhất không ở tỉnh Sơn Tây mà ở thành Trường An. Trong các loại rượu ngon ở Trường An thì "Túy tiên lâu" là đệ nhất. Trước kia Lý Thái Bạch đã say khướt suốt ngày vì thứ rượu đó. Hiện nay trừ hai hũ rượu này không còn hũ rượu thứ ba nào nữa.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ dưới hầm Túy tiên lâu chỉ còn lại hai hũ này thôi hay sao?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ lấy hai hũ rượu rồi, thấy dưới hầm còn hơn hai trăm hũ nữa thì nghĩ bụng: Từ hạng quan sang quyền quý cho đến kẻ phàm phu tục tử ở thành Trường An hề có giắt trong lưng là được lên "Túy Tiên lâu" uống thứ rượu ngon này thì sao tỏ được Lệnh Hồ đại hiệp ở phái Hoa Sơn là bậc siêu quần xuất chúng? Vì thế Điền mỗ đập tan cả hơn hai trăm hũ rượu kia. Rượu chảy ngập đến thắt lưng, mùi thơm giàu giụa tứ bề.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa buồn cười hỏi:

- Điền huynh đập tan hết cả hơn hai trăm hũ rượu ngon rồi ư?

Điền Bá Quang cười ha hả đáp:

- Trong thiên hạ chỉ còn hai hũ này thì mới là phần lễ đáng quý. Ha ha...

Lệnh Hồ Xung lại rót một bát rượu nói:

- Đa tạ! Đa tạ!

Hắn uống cạn rồi tiếp:

- Điền huynh gánh hai hũ rượu này từ thành Trường An lên đến ngọn tuyết đỉnh núi Hoa Sơn thì nổi vất vả cũng đã quý trọng lắm rồi. Đừng nói thiên hạ đệ nhất danh tửu mà chỉ là hai hũ nước trong Lệnh Hồ Xung này cũng đã cảm kích vô cùng.

Điền Bá Quang giơ ngón tay cái lên lớn tiếng hô:

- Thật là đại trượng phu! Hảo hán tử!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao Điền huynh lại quá khen tiểu đệ đến thế?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ là tên dâm tặc, chẳng điều tàn ác nào không dám làm, đã gây ra bao nhiêu án mạng dưới chân núi Hoa Sơn. Phái này từ trên xuống dưới chẳng ai là không muốn hạ sát Điền mỗ. Bữa nay Điền mỗ gánh rượu lên đây, Lệnh Hồ huynh cứ uống thần nhiên, không sợ trong rượu có bỏ chất độc. Chỉ có người bụng dạ trượng phu như vậy mới đáng uống thứ rượu nổi tiếng trong thiên hạ này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh thật khéo bày trò. Ngày trước Lục Kháng thần nhiên uống thuốc của địch là Dương Hựu đã nói: "Có lý đâu Dương thúc tử lại đánh thuốc độc hại người?". Tiểu đệ cùng Điền huynh đã hai phen gian thủ và biết rõ phẩm hạnh Điền huynh không được đoan chính. Hai chúng ta đây khó lòng mà bì được với hai vị hiền nhân Dương Hựu, Lục Kháng song hại người một cách ngấm ngấm quyết chẳng thềm làm. Vả võ công Điền huynh cao thâm hơn tiểu đệ rất nhiều. Nếu Điền huynh muốn giết tiểu đệ thì cứ rút đao ra hạ thủ có chi là khó?

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Lệnh Hồ huynh nói đúng lắm. Nhưng Lệnh Hồ huynh nên biết không phải Điền mỗ gánh hai hũ rượu này đi thẳng từ thành Trường An lên núi Hoa Sơn đâu nhé. Điền mỗ gánh trăm cân rượu này lên Thiểm Bắc gây ra mấy vụ án mạng, lại qua Thiểm Đông làm mấy vụ nữa rồi mới lên núi Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Sao gã lại làm như vậy?

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hiểu ngay liền nói:

- Té ra Điền huynh cố ý gây ra nhiều vụ án mới là để đánh lạc hướng sư phụ, sư nương theo kế "Điệu hổ ly sơn", để cố đến thăm tiểu đệ. Không hiểu Điền huynh dụng công như vậy có điều chi chỉ giáo?

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh thử đoán coi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ chẳng đoán làm chi .

Hắn rót đầy rượu vào bát rồi nói tiếp:

- Điền huynh! Điền huynh đến đây là khách của phái Hoa Sơn. ở nơi hoang dã chẳng có gì kính khách, vậy xin theo kiểu mượn hoa dâng Phật. Điền huynh uống cạn một bát thiên hạ đệ nhất mỹ tửu này đi.

Điền Bá Quang đáp:

- Đa tạ!

Gã bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lệnh Hồ Xung bồi tiếp gã một bát. Hai người giơ bát không lên cho nhau coi rồi cùng nổi lên tràng cười ha hả, đồng thời quăng bát xuống.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên phóng chân phải đá ra hai cái bình bình. Hai hũ rượu hắt văng xuống hang sâu. Lâu lâu từ dưới đáy hang mới vọng lên hai tiếng chát chát.

Điền Bá Quang kinh ngạc hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đá rượu đi là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh đã cùn tiểu đệ không đồng đạo thì không mưu sự với nhau được. Điền Bá Quang! Huynh đài làm nhiều điều tàn ác, giết hại người vô tội. Các bạn đồng đạo võ lâm ai cũng nghiêng răng căm hận. Lệnh Hồ Xung này kính trọng huynh đài ở chỗ tính tình khoáng đạt, không kể đến hành vi bỉ ổi mới cùng nhau uống ba bát rượu lớn. Tình nghĩa chúng ta đến đây là hết. Đừng nói là hai hũ rượu ngon mà có đem hết đồ trân quý khắp thiên hạ đến xếp đống trước mặt cũng không thể mua được lòng tại hạ.

Soạt một tiếng hấn rút trường kiếm ra la lên:

- Điền Bá Quang! Bữa nay tại hạ lãnh giáo những cao chiêu về phép khoái đao của huynh đài.

Điền Bá Quang không rút đao ra chỉ lắc đầu mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ huynh! Kiếm thuật của quý phái thật là tuyệt diệu, nhưng Lệnh Hồ huynh còn nhỏ tuổi chưa đủ hỏa hậu. Bây giờ huy động đao kiếm thì Lệnh Hồ huynh không phải là đối thủ của Điền mỗ đâu.

Lệnh Hồ Xung nghĩ lại tối hôm ở trong sơn động và ngày ở trên lầu Túy Tiên đã cùng đối phương hai phen giao thủ, võ công mình quả còn kém gã xa. Nếu không dùng nguy kế tìm những lời nói đưa đồ để hạ màn thì đã mất mạng vào tay gã rồi.

Sau đó Lệnh Hồ Xung vẫn nghĩ cách đối phó với phép khoái đao của Điền Bá Quang và đã mấy lần thỉnh giáo sư phụ cùng sư nương. Nhưng ngày đó lúc tỷ đấu hiển nhiên Điền Bá Quang chưa trở hết môn sở trường. Mấy tháng nay tuy hấn đã lần mò để hiểu hơn về phép khoái đao của đối phương, song càng hiểu thư càng biết rõ mình còn kém xa. Điền Bá Quang bản hấn còn nhỏ tuổi chưa đủ hỏa hậu mà động đao kiếm không thể đối thủ với gã được là câu nói thiệt chứ không phải là chuyện khoác lác.

Lệnh Hồ Xung há phải là một tên vũ phu lỗ mãng, hấn nghe Điền Bá Quang nói vậy liền gật đầu đáp:

- Điền huynh nói vậy là đúng. Trong vòng mười năm nữa Lệnh Hồ Xung này không có cách nào giết được Điền huynh.

Rồi hắn tra gươm vào vỏ.

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Ai biết thời vụ là người tuấn kiệt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung này là một tên vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ. Điền huynh không quản vất vả lên núi Hoa Sơn chắc không phải là lấy đầu tiểu đệ. Nhưng giữa đôi ta là địch chứ không phải là bạn. Điền huynh có sai bảo điều gì tại hạ cũng không chịu đâu.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh chưa nghe Điền mỗ nói gì đã cự tuyệt trước...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Chính thế! bất luận Điền huynh bảo tại hạ làm gì tại hạ cũng nhất quyết không nghe. Nhưng tại hạ không chống lại được Điền huynh thì dưới chân đã bôi dầu sẵn để đánh bài chuồn thẳng.

Hắn nói xong lạng người một cái chuyển vào phía sau núi.

Không ngờ Lệnh Hồ Xung đã mau chân mà Điền Bá Quang còn mau lẹ hơn. Lệnh Hồ Xung mới chạy được mấy trượng, Điền Bá Quang đã đứng chắn trước mặt.

Ta nên biết Điền Bá Quang lấy ngoại hiệu là "Vạn lý độc hành" khinh công gã cao thâm hiếm có trong võ lâm. Dĩ nhiên đao pháp của gã đã ghê gớm, song khinh công so với đao pháp còn tinh diệu hơn nhiều. Mấy chục năm nay gã hành hung tàn ác đã nhiều, những tay nghĩa hiệp bao phen tụ tập vây bắt mà thủy chung không đụng được đến lông chân gã, chỉ vì khinh công gã kỳ tuyệt.

Điền Bá Quang dang hai tay ra chắn lại, Lệnh Hồ Xung lập tức xoay mình, toan trở lại sườn núi phía trước để nhảy xuống. Nhưng hắn mới chạy được hơn mười bước liền bị Điền Bá Quang đuổi kịp. Gã lại giơ tay ra ngăn chặn và nổi lên tràng cười khanh khách.

Lệnh Hồ Xung lùi lại ba bước rút kiếm ra la lên:

- Trốn không xong thì phải đánh nhau. Tại hạ có kêu người đến viện trợ, Điền huynh cũng đừng chê trách.

Điền Bá Quang cười đáp:

- Tôn sư là Nhạc tiên sinh nếu có tới đây thì lại đến lượt Điền mỗ xoa dầu vào chân cho trơn mà chạy. Nhưng Nhạc tiên sinh cùng Nhạc phu nhân lúc này còn ở Thiểm Đông cách đây ngoài năm trăm dặm, có chạy về cứu ứng cũng không kịp được. Còn sư đệ, sư muội của Lệnh Hồ huynh tuy là số đông nhưng vẫn không địch lại Điền mỗ. Vậy trai thời uống mạng vô ích còn gái thời ha ha... ha ha...

Mấy tiếng cười gã tỏ ra không phải vì hảo ý.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Ngọn núi sấm hồi này cách tổng đàn phái Hoa Sơn khá xa dù mình có lớn tiếng hô hoán thì bọn sư muội cũng không tài nào nghe thấy. Hướng chỉ Điền Bá Quang là tên đâm tặc hái hoa nổi tiếng. Nếu tiểu sư muội bị gã ngó thấy thì khi nào còn thoát được?

Vậy dù ta có bị gã chém hàng muôn ngàn nhát cũng đành không dám hô hoán để tiểu sư muội bị ô nhục.

Rồi hần lẩm bẩm:

- Trời ơi! Nguy quá! Vừa rồi may mình chưa chạy thoát. Nếu không, Điền Bá Quang xuống tổng đàn phái Hoa Sơn tìm kiếm mình và tiểu sư muội hần chạm trán gã. Tiểu sư muội dong nhan nguyệt thẹn hoa nhường mà lọt vào mắt tên đâm tặc hung ác này thì dù mình... có muốn thác cũng khôn bề chuộc tội.

Lệnh Hồ Xung vốn là tay giáo quyết lại nhiều mưu trí. Hần đảo mắt ngẫm nghĩ quyết định chủ ý:

- Bây giờ chỉ có cách dùng dằng với gã để làm hoãn binh. Sức mình không định nổi thì phải dùng mưu, cốt sao kéo dài thời gian cho đến khi sư phụ, sư nương trở về mới bình yên vô sự được.

Hần nghĩ vậy liền nói:

- Thôi đành! Lệnh Hồ Xung này đánh không lại, trốn không thoát, kêu viện thủ cũng không được...

Hần khoanh tay lại ra kiểu không cách nào để mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Hần đành phó thác thân mình cho số phận.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh ơi! Lệnh Hồ huynh chớ hiểu lầm Điền mỗ mà cho là Điền mỗ đến đây để làm khó dễ với Lệnh Hồ huynh. Thực ra vụ này rất có lợi cho Lệnh Hồ huynh và sau này Lệnh Hồ huynh nhất định sẽ thâm tạ Điền mỗ.

Lệnh Hồ Xung xua tay đáp:

- Điền huynh đã nổi tiếng là tay đâm tặc ác ôn, bất luận vụ này có lợi hại cho tại hạ đến đâu nhưng tại hạ quyết giữ mình trong sạch, bền lòng tự ái, nhất định không để chìm đắm vào dòng nước ô uế với Điền huynh đâu.

Điền Bá Quang cười hỏi:

- Điền mỗ đã nổi tiếng là tay đại đạo hái hoa. Lệnh Hồ huynh là chính nhân quân tử đệ nhất trong võ lâm và là đệ tử đáng quý nhất của Nhạc tiên sinh thì dĩ nhiên không thể chìm đắm vào dòng nước ô uế với Điền mỗ được. Nhưng đã có hôm nay thì sao lại có bữa trước làm chi?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Cái gì là ngày nay và cái gì là ngày trước?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Hôm ở trên lầu Túy Tiên thành Hành Dương, Lệnh Hồ huynh đã cùng Điền mỗ có tình đồng bàn cộng ẩm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày xưa Lưu Bị cùng tên đại gian hùng Tào Tháo ngồi với nhau uống rượu Thanh Mai nghị luận anh hùng trong thiên hạ thì truyện đồng bàn cộng lắm có chi lạ?

Điền Bá Quang nói:

- Trong viện Quân Ngọc núi Hành Sơn Lệnh Hồ huynh lại cùng Điền mỗ hưởng nhã thú "người đẹp" thì sao?

Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng rồi đáp:

- Khi đó tại hạ đang bị thương được người cứu cho thoát chết phải tạm thời ở trong viện Quân Ngọc dưỡng thương sao lại nói đến chuyện hưởng thú người đẹp được?

Điền Bá Quang cười nói:

- Nhưng Lệnh Hồ huynh đã cùng hai vị thiếu nữ đẹp như hoa chung chăn chung gối...

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần lớn tiếng:

- Điền Bá Quang! Huynh đòi nói năng thanh lịch một chút, Lệnh Hồ Xung này thanh danh trong trắng mà hai vị cô nương kia lại càng băng thanh ngọc khiết. Thế mà huynh đòi buông lời ô uế thì tại hạ không lịch sự đâu.

Điền Bá Quang cười đáp:

- Bữa nay trước mặt Điền mỗ, Lệnh Hồ huynh lịch sự hay cũng bằng vô ích. Lệnh Hồ huynh muốn bảo vệ tiếng tăm thanh bạch cho phái Hoa Sơn thì hôm đó nên giữ lịch sự với hai cô nương kia mới đúng. Nhưng trước mặt các vị anh hùng phái Thanh Thành và phái Hành Sơn, Lệnh Hồ huynh cùng hai cô trùm chăn ngủ với nhau và hạ thủ làm đủ trò? Ha ha! Ha ha...

Lệnh Hồ Xung tức quá, vung chưởng tát đối phương đánh véo một cái.

Điền Bá Quang vừa cười vừa né tránh rồi nói:

- Vụ đó Lệnh Hồ huynh muốn cãi cũng không được đâu. Nếu hôm đó Lệnh Hồ huynh nằm trong chăn cùng giường mà không hành động càn rỡ khinh bạc với hai vị tiểu cô nương kia thì tại sao bây giờ các cô đang tương tư khổ sở vì Lệnh Hồ huynh?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Thằng cha này là một tên lẳng tử vô liêm sỉ, bất cứ câu gì gã cũng dám tuôn ra lỗ miệng, mình còn dây dưa vô vị với gã thì còn phải nghe không biết bao nhiêu những lời trái tai. Hôm ở lầu Túy Tiên gã trúng ngục kế của mình là một điều kỳ sỷ đại nhục trong đời gã. Ấu là mình đem vụ đó ra để bịt miệng gã mới xong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy, tuy trong lòng tức giận vô cùng mà ngoài mặt lại tươi cười, nói:

- Tại hạ tưởng Điền huynh chẳng quản đường xa ngàn dặm đến núi Hoa Sơn vì việc gì, té ra là vâng lệnh sư phụ tức tiểu ni cô Nghi Lâm đem hai hũ rượu đến báo đáp tại hạ về cái ơn đã thu giữ y một tên đồ đệ giỏi giang. Ha ha! Ha ha!

Điền Bá Quang then đỏ mặt lên rồi bình tĩnh lại nghiêm nghị nói:

- Hai hũ rượu đó đúng là hảo tâm của Điền mỗ. Có điều Điền mỗ đến núi Hoa Sơn quả có liên quan đến Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư phụ là sư phụ, sao lại còn phân biệt tiểu sư phụ với đại sư phụ! Bậc đại trượng phu đã nói một lời ngựa tứ khôn theo. Chẳng lẽ Điền huynh không nhận lời ước? Nghi Lâm sư muội là một vị cao đồ của danh môn chính là phái Hằng Sơn. Điền huynh được một vị sư phụ như vậy là phúc đức nhiều lắm đó. Ha ha!

Điền Bá Quang tức quá, tay nắm chuôi đao những muốn rút ra động thủ, nhưng rồi gã lại cố nhịn, lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ huynh! Công phu ở tay chân Lệnh Hồ huynh không vào đâu mà công phu ở miệng lưỡi thì thật là lợi hại.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đao kiếm quyền cước đã không địch nổi Điền huynh thì đành phải đánh giặc miệng chứ sao?

Điền Bá Quang nói:

- Đánh giặc miệng thì Điền mỗ đành chịu thua rồi. Bây giờ Lệnh Hồ huynh đi theo Điền mỗ.

Lệnh Hồ Xung thản nhiên đáp:

- Không đi đâu! Dù Điền huynh có giết tại hạ cũng không đi.

Điền Bá Quang hỏi:

- Lệnh Hồ huynh có biết Điền mỗ muốn đưa đi đâu không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không cần biết. Lên trên trời cũng vậy, xuống đất cũng thế. Điền Bá Quang đi đâu thì Lệnh Hồ Xung nhất định không tới đó.

Điền Bá Quang từ từ lắc đầu nói:

- Điền mỗ đến mời Lệnh Hồ huynh đi gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Nghi Lâm sư muội lọt vào tay tên ác tặc này ư? Người là kẻ ngỗ ngược phạm thượng dám vô lễ với cả sư phụ mình chăng?

Điền Bá Quang tức giận nói:

- Tôn sư của Điền mỗ đã có người khác nói tất Lệnh Hồ huynh phải bỏ vía. Từ nay trở đi Lệnh Hồ huynh đừng đem Nghi Lâm tiểu sư phụ kéo cả vào một loạt.

Vẻ mặt dần dần hòa hoãn lại, gã nói tiếp:

- Nghi Lâm tiểu sư phụ ngày thương đêm nhớ Lệnh Hồ huynh. Điền mỗ cùng Lệnh Hồ huynh là chỗ bằng hữu, từ đây không dám có điều thất kính với y nữa. Lệnh Hồ huynh cứ yên tâm về điểm này. Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp ngay:

- Không đi! Nhất định không đi! Ngàn lần không đi. Vạn lần không đi.

© [HQD](#)

HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU

LỆNH HỒ XUNG DỪNG KẾ HOÃN BINH

Điền Bá Quang tủm tủm cười mà không nói gì.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Huynh đài cười gì vậy? Võ công huynh đài thắng được tại hạ chuyện dĩ nhiên. Huynh đài muốn y mình bản lãnh cao cường để bắt tại hạ xuống núi chăng?

Điền Bá Quang ôn tồn đáp:

- Điền mỗ tuyệt nhiên không có ý thù nghịch Lệnh Hồ huynh, dĩ nhiên không nghĩ đến chuyện đắc tội với tôn giá. Nhưng Điền mỗ đã cao hứng đến đây, tất không muốn cụt hứng mà bỏ về.

Lệnh Hồ Xung gay gắt:

- Điền Bá Quang! Đạo pháp của huynh đài rất cao thâm, huynh đài muốn giết hay đả thương tại hạ thực chẳng khó gì, nhưng Lệnh Hồ Xung này thà chết chứ không chịu nhục. Cùng lắm là chịu mất mạng về tay huynh đài, còn chuyện huynh đài muốn bắt tại hạ xuống núi thì nhất định không được đâu.

Điền Bá Quang ngheo đầu ngheo cổ ngẫm nghĩ:

- Ngày trước lúc ở sơn động cũng như khi ở lầu Túy Tiên, mình cùng hãn hai phen giao thủ, quả nhiên thành cha này dũng mãnh tuyệt luân, lại cực kỳ bướng bỉnh. Hãn đã chẳng biết sợ trời đất là gì thì chuyện hãn liều mạng là sự thực. Mình giết hãn thì chẳng khó gì nhưng muốn bắt hãn lại không phải chuyện dễ dàng.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Điền mỗ chịu lời ủy thác của người đến mời Lệnh Hồ Xung đi gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ một chuyến, thực không có ý gì khác, mà sao Lệnh Hồ huynh chỉ tính đến chuyện liều mạng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ đã không muốn làm việc gì thì đừng nói là Điền huynh mà cả đến sư phụ, sư nương, Ngũ nhạc minh chủ hay tối cao là đức hoàng đế cũng không tài nào miễn cưỡng được. Tại hạ nhất định không đi, vạn lần không đi, mười vạn lần không đi!

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh đã cố chấp như vậy Điền mỗ đành phải đắc tội mất rồi.

Soạt một tiếng! Gã rút đao ra cầm tay.

Lệnh Hồ Xung cũng nổi giận nói:

- Chưa nói đến chuyện động thủ, huynh đài mới có ý nghĩ bắt tại hạ đã là đắc tội rồi. Thôi thì ngọn núi sám hối dãy Hoa Sơn này bữa nay thành chôn xác Lệnh Hồ Xung.

Hắn hú lên một tiếng và cũng rút kiếm ra.

Điền Bá Quang thực tình không muốn giết Lệnh Hồ Xung, bụng bảo dạ:

- Thằng cha này thà chết chứ không chịu khuất phục, đối phó với hắn không phải chuyện dễ. Nếu mình động thủ dù không muốn giết hắn nhưng hắn cứ liều mạng thì thật bất lợi cho mình.

Bỗng hắn nghĩ ra được một kế, liền hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Điền mỗ cùng cùng Lệnh Hồ huynh đã không thù oán, hà tất phải tính đến chuyện liều mạng? Bây giờ chúng ta đánh cuộc, Lệnh Hồ huynh nghĩ sao?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm trong bụng, tự nhủ:

- Đánh cuộc thì còn gì hay hơn nữa. Dù mình thua vẫn còn cãi lý được.

Hắn làm bộ nghiêm nghị hỏi lại:

- Đánh cuộc cái gì? Tại hạ thắng dĩ nhiên không phải đi rồi, mà có thua cũng chẳng đi đâu.

Điền Bá Quang tủm tủm cười nói:

- Không ngờ khai sơn đệ tử phái Hoa Sơn lại sợ phép khoái đao của Điền Bá Quang một cách quá lỗ, sợ đến nỗi không dám đón tiếp ba chục chiêu.

Lệnh Hồ Xung sùng sộ nói:

- Sợ cái gì? Đón tiếp không được đến bị huynh đài chém một đao chết tươi cũng chẳng có chi là lạ. Đừng nói 30 chiêu mà 300 chiêu tại hạ cũng vẫn đón tiếp như thường.

Điền Bá Quang dịu giọng:

- Lệnh Hồ huynh! Không phải Điền mỗ coi thường các hạ đâu, nhưng e rằng các hạ không chịu nổi 30 chiêu khoái đao là Điền mỗ vô đất đi ngay, không lời thôi gì nữa. Nhưng nếu may mà Điền mỗ thắng được Lệnh Hồ huynh thì Lệnh Hồ huynh xuống núi theo Điền mỗ, đến gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Hắn nhớ lại những đao pháp của Điền Bá Quang một lượt, bụng bảo dạ:

- Sau khi mình đấu với gã hai phen đã đem đao pháp của gã nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, mình còn thỉnh giáo cả sư phụ, sư nương nữa. Bây giờ chỉ có việc tự vệ chẳng lẽ không chống nổi 30 chiêu của gã ư?

Quyết định rồi Lệnh Hồ Xung lên tiếng quát:

- Được rồi! Tại hạ đón tiếp 30 chiêu của huynh đài.

Đoạn hắn rút kiếm tấn công liền.

Hắn ra chiêu "Hữu phụng lai nghi" trong Hoa Sơn kiếm pháp. Lưỡi kiếm rung động bật lên những tiếng vo vo. Lập tức Điền Bá Quang bị làn kiếm quang dày đặc chụp xuống.

Điền Bá Quang cất tiếng khen:

- Hảo kiếm pháp!

Gã vung đao gạt đi, lùi lại một bước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Một chiêu rồi!

Tiếp theo hẳn ra chiêu "Thương tùng nghênh khách" để tấn công.

Điền Bá Quang lại khen:

- Hảo kiếm pháp!

Gã biết chiêu này còn ẩn dấu những chiêu tiếp theo, không dám vung đao đỡ gạt mà nghiêng người lướt chân đi tránh khỏi.

Cách né tránh này thực ra không phải một chiêu nhưng Lệnh Hồ Xung cũng hô lớn:

- Hai chiêu rồi.

Hắn không dừng tay chút nào lại phóng chiêu ra.

Lệnh Hồ Xung đánh năm chiêu liền, Điền Bá Quang hoặc đỡ gạt hoặc né tránh, thủy chung vẫn không chịu phản kích.

Lệnh Hồ Xung đếm đến số 5 toan ra chiêu thứ 6 đưa lưỡi kiếm từ dưới hót lên trên thì Điền Bá Quang quát to một tiếng vung đao chém xuống.

Lúc đao kiếm sắp chạm nhau, Lệnh Hồ Xung vội hạ thấp thanh trường kiếm xuống.

Điền Bá Quang lại quát:

- Chiêu thứ 6, chiêu thứ 7, chiêu thứ 8, chiêu thứ 9, chiêu thứ 10.

Cứ miệng đếm một chiêu thì tay chém một nhát. Gã đếm năm chiêu thanh cương đao bổ xuống năm lần mà chiêu số vẫn không biến đổi cứ nhằm thẳng đầu chém tới.

Những chiêu đao này sức nặng ngang nhau. Đao thứ 6 lại chém xuống Lệnh Hồ Xung cảm thấy toàn thân bị kinh lực trên đao của đối phương uy hiếp tưởng chừng hơi thở cũng không thông. Hắn cố sức vung kiếm lên gạt. Choang một tiếng rùng rợn! Đao kiếm chạm nhau, cánh tay tê nhức để rớt thanh trường kiếm xuống đất. Điền Bá Quang lại chém một đao thứ 7. Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Điền Bá Quang cười khanh khách hỏi:

- Chiêu thứ mấy rồi?

Lệnh Hồ Xung mở mắt ra đáp:

- Đao pháp của Điền huynh cố nhiên cao cường hơn tại hạ, cả nội kinh ở cánh tay cũng mạnh gấp mấy. Lệnh Hồ Xung này không phải là địch thủ của huynh đài.

Điền Bá Quang cười nói:

- Vậy thì đi thôi!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu buông thõng:

- Không đi!

Điền Bá Quang sa sầm nét mặt hỏi:

- Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ sở dĩ kính trọng Lệnh Hồ huynh là ở chỗ Lệnh Hồ huynh cũng nam tử hán, cũng đại trượng phu, nói rồi thủ tín. Bây giờ Lệnh Hồ huynh chịu thua trong vòng 30 chiêu sao còn hối hận?

Lệnh Hồ Xung cãi:

- Tại hạ không tin rằng trong vòng 30 chiêu huynh đài đã thủ thắng. Bây giờ tại hạ bị thua là sự thực, nhưng tại hạ có nói là hề thua là theo huynh đài xuống núi đâu? Tại hạ nói thế bao giờ?

Điền Bá Quang nghĩ lại thì câu đó tự gã đề nghị ra chứ Lệnh Hồ Xung quả là chưa nói. Gã liền khoa đao cười lạt nói:

- Trong họ của các hạ có chữ Hồ là cáo, quả nhiên tên đúng với sự thật, Lệnh Hồ huynh không nói thế thiệt, nhưng tính sao đây?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vừa rồi tại hạ có thua huynh đài là thua ở chỗ kém sức chứ trong lòng không phục. Huynh đài hãy chờ tại hạ nghỉ một lúc rồi chúng ta lại tỷ đấu.

Điền Bá Quang nói:

- Được lắm! Điền mỗ sẽ làm cho Lệnh Hồ huynh phải tâm phục khẩu phục là chịu thua.

Gã ngồi xuống phiến đá bắt chéo tay, cười hì hì ngó Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ:

- Tên ác tặc này nhất định đòi mình theo gã xuống núi, không hiểu có gian kế gì? Gã bảo là đi gặp Nghi Lâm sư muội chỉ chi đó nhất định không phải thực tình. Gã không phải là đồ đệ chân chính của Nghi Lâm sư muội, hướng chỉ nàng là một vị nữ ni đệ xuất gia thanh tu ở phái Hằng Sơn. Giới luật phái này vô cùng nghiêm khắc thì sao nàng lại đi đôi với tên đại đạo chuyên nghề bẻ hoa nổi tiếng ác này? Bây giờ mình cứ để gã quần quít hoài thì làm sao thoát thân được?

Hắn nghĩ lại vừa rồi Điền Bá Quang chém liền sáu đao thì đao pháp tầm thường, chỉ có uy lực cực kỳ mãnh liệt, không biết làm thế nào phá giải được?

Hắn tự nhủ:

- Mình chỉ cần làm sao chiết giải được một đao thì việc chống đỡ 30 đao cũng chẳng khó gì.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung động tâm bụng bảo dạ:

- Đêm trước trong khu hoang sơn, Mạc Đại tiên sinh đã dùng sức mạnh hạ sát Đại tung dương thủ Phái Bán. Kiếm pháp phái Hành Sơn cũng linh diệu khôn lường, mình có thể đối phó với Điền Bá Quang bằng kiếm pháp đó là không chịu thua. Trên vách đá hậu động kia có khắc nhiều thứ tuyệt chiêu của Hành Sơn kiếm pháp. Ta tới đó học lấy ba bốn chục chiêu là có thể cùng Điền Bá Quang quyết sống mái.

Rồi hắn lại lẩm bẩm:

- Hành Sơn kiếm pháp tinh diệu vô cùng thì trong khoảnh khắc làm sao mà học được ngay? Thiệt là mình nghĩ vợ nghĩ vẫn.

Điền Bá Quang thấy trong chớp mắt mà nét mặt Lệnh Hồ Xung biến đổi mấy lần, chợt lộ vẻ mừng thâm trong khóe mắt, chợt đã buồn thiu. Gã liền cười hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Các hạ đã nghĩ ra được nguy kế gì để phá giải đao pháp của Điền mỗ chưa?

Lệnh Hồ Xung nghe gã nhấn mạnh hai chữ "nguy kế" bất giác nổi hung lớn tiếng:

- Muốn phá đao pháp của huynh đài tại hạ bất tất phải dùng nguy kế chi hết. Huynh đài ở đây mồm năm miệng mười rất là huyền não khiến cho tại hạ rối ruột phiền lòng không thể ngưng thần tĩnh trí được. Tại hạ vào trong sơn động kia để ngẫm nghĩ một chút. Huynh đài đừng theo vào quấy nhiễu nữa.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh cứ vào đó mà nghĩ cho một xác Điền mỗ không vào quấy rối đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói to mấy tiếng nghĩ cho một xác thì mắng thầm một tiếng rồi tiến vào sơn động.

Lệnh Hồ Xung thấp cây đèn lên chuồn vào hậu động đến thẳng chỗ vách đá khắc đồ hình về Hành Sơn kiếm pháp để quan sát. Hắn thấy những đường kiếm biến ảo phi thường. Nếu không chính mắt trông thấy thì chẳng bao giờ tin được trên thế gian lại có những kiếm chiêu kỳ ảo, biến chuyển đột ngột đến thế. Hắn nghĩ bụng:

- Chỉ trong khoảnh khắc mà muốn học cho hiểu thấu thì bất luận là kiếm pháp gì cũng không thể được. Bây giờ mình chỉ lựa ít chiêu cổ quái ly kỳ, biến ảo vô thường nhất học cho thuộc lòng để ra loạn đả loạn đấu với gã may ra đánh gã không kịp trở tay cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy rồi vừa coi vừa ghi nhớ. Tuy hắn thấy những chiêu Hành Sơn kiếm pháp đều bị đối phương phá giải nhưng chắc Điền Bá Quang chưa biết phép phá giải này nên hắn không đem lòng úy kỵ.

Lệnh Hồ Xung một mặt ghi nhớ, một mặt lấy tay nào trở nào vạch. Hắn mới học được hơn hai chục chiêu biến hóa mà đã mất quá nửa giờ. Bỗng nghe thanh âm Điền Bá Quang ở ngoài động vọng vào:

- Lệnh Hồ huynh! Nếu Lệnh Hồ huynh không ra thì Điền mỗ phải xông vào đó.

Lệnh Hồ Xung cầm kiếm nhảy ra la lên:

- Được rồi! Bây giờ tại hạ lại tiếp huynh đài hai chục chiêu nữa.

Điền Bá Quang cười hỏi:

- Lần này Lệnh Hồ huynh lại thua thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nào phải thua một hai lần mà đã nhiều lần lắm rồi. Bây giờ có thua thêm lần nữa cũng không sao.

Hắn chưa dứt lời thì thanh trường kiếm trong tay đã phóng ra như gió táp mưa sa, bảy chiêu liền một lúc. Cả bảy chiêu này hắn mới học được theo đồ hình trên vách đá hậu động. Thiệt là những chiêu biến ảo đến cùng cực.

Điền Bá Quang không ngờ kiếm pháp phái Hoa Sơn lại thiên biến vạn hóa đến thế khiến cho gã chân tay luống cuống cứ phải lùi hoài.

Đến chiêu thứ mười mấy gã nghĩ thầm:

- Kiếm pháp thằng cha này biến ảo đột ngột một cách bất ngờ mà mình cứ đỡ hoài thì e rằng trong chớp mắt là để hắn phá giải được ba chục chiêu.

Gã liền hú lên một tiếng, vung đao phản kích. Luồng đao của gã cực kỳ hùng hậu khiến cho kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tuy biến hóa khôn lường mà khó bề thi triển.

Lệnh Hồ Xung đấu đến chiêu thứ 19 thì thanh trường kiếm của hắn bị lưỡi đao của Điền Bá Quang hắt văng đi. Hắn lùi lại hai bước la lên:

- Điền huynh chỉ thắng ở tại sức mạnh chứ không phải ở đao pháp. Lần này tại hạ đấu thua mà vẫn không phục. Điền huynh để tại hạ vào trong kia ngắm nghĩ một lúc rồi ra đấu thêm ba chục chiêu nữa.

Điền Bá Quang cười nói:

- Hiện giờ lệnh sư còn ở cách đây ngoài năm trăm dặm. Lão gia đang đi kiếm tông tích Điền mỗ, phải mười ngày hay nửa tháng nữa chưa chắc đã về đến núi Hoa Sơn. Vậy cái kế hoãn binh của Lệnh Hồ huynh chẳng ích gì đâu!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu trông vào sự phụ trợ về để thu thập Điền huynh thì đâu phải là anh hùng hảo hán? tại hạ mắc trọng bệnh lâu ngày mới khỏi, không đủ khí lực, nên Điền huynh chiếm được tiện nghi. Nếu tỷ đấu toàn bằng chiêu số chẳng lẽ tại hạ không đỡ nổi 30 chiêu ư?

Điền Bá Quang cười nói:

- Điền mỗ không mắc lừa Lệnh Hồ huynh đâu. Thắng bằng nội lực cũng được. Ai thắng la thắng, bại là bại, còn tranh thắng bằng lỗ miệng thì ăn thua gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi! Điền huynh hãy chờ đó. Đã là nam tử trượng phu thì đừng sợ. Dù Điền huynh xuống núi chạy trốn, Lệnh Hồ Xung này cũng không dượt theo đâu.

Điền Bá Quang cười ha hả lùi lại hai bước ngồi xuống phiến đá.

Lệnh Hồ Xung quay vào hậu động nghĩ thầm:

- Điền Bá Quang đã dả thương Địa Tuyệt đạo trưởng phái Thái Sơn, rồi đấu với Nghi Lâm sư muội. Vừa rồi mình mới dùng kiếm pháp phái Hành Sơn để đấu với gã, vị tất gã đã hiểu võ công của phái Tung Sơn.

Thế rồi hắn chạy vào vách đá coi võ công phái Tung Sơn, học được hơn chục chiêu xong bụng bảo dạ:

- Còn đến mười mấy tuyệt chiêu phái Hành Sơn vừa rồi mình chưa sử dụng. Bây giờ mình đem xen kẽ vào với kiếm pháp phái Tung Sơn, đồng thời cho ra vài chiêu kiếm pháp bản môn một cách đột ngột, không chừng mình sẽ làm cho gã phải đầu nhúc mắt hoa.

Nghĩ thế rồi không chờ Điền Bá Quang hô hoán đã chạy ra ngoài động để tỷ đấu. Những kiếm chiêu của hắn lần này chợt là võ công phái Tung Sơn, chợt đổi sang phái Hành Sơn gặp lúc khẩn yếu hắn lại thi triển tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn.

Điền Bá Quang không ngớt la:

- Lạ quá! Lạ quá!

Nhưng đến chiêu thứ 22, gã tiến lên ba bước chỉ được mũi đao vào cổ họng Lệnh Hồ Xung, bức bách hắn phải buông kiếm chịu thua.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần đầu tại hạ chỉ tiếp được mười chiêu, sau ngồi nghỉ một lúc liền đỡ được 18 chiêu. Lại nghỉ lúc nữa đã chống được 21 chiêu. Điền huynh! Như vậy Điền huynh đã sợ chưa?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ còn sợ cóc gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ mà tịnh tâm suy nghĩ thì chỉ vài lần nữa là chống đủ 30 chiêu. Nếu còn tiếp tục suy luyện thêm sẽ có thể chuyển bại thành thắng. Khi đó dù tại hạ không giết Điền huynh thì cuộc mưu đồ há chẳng hỏng bét?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ phiêu bạt giang hồ, trong những người đối thủ thì Lệnh Hồ huynh là tay đa trí hơn hết, nhưng đáng tiếc võ công Lệnh Hồ huynh lại kém xa Điền mỗ xa quá. Dù Lệnh Hồ huynh có tiến bộ thần tốc đến đâu mà muốn trong vài giờ thắng lại được Điền mỗ thì trong thiên hạ quyết chẳng bao giờ có chuyện lạ đó được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung này phiêu bạt giang hồ, trong những tay đối thủ thì Điền huynh là người lớn mật can rở hơn hết. Tuy đã thấy Lệnh Hồ Xung này càng đánh càng mạnh mà vẫn không trốn chạy. Trong thiên hạ thật khó mà tìm được người như vậy! Điền huynh hãy ngồi chơi, tại hạ suy luận một lúc.

Điền Bá Quang cười nói:

- Xin tùy tiện.

Lệnh Hồ Xung từ từ đi vào hậu động. Tuy miệng hắn ba hoa ra vẻ mặt thản nhiên mà kỳ thực trong bụng lo lắng khôn xiết. Hắn tự hỏi:

- Thằng cha này đến Hoa Sơn phải chăng có dự trù một âm mưu gì ghê gớm? Gã đã biết sự phụ mình đang kiếm gã để trừ diệt mà sao còn rảnh rang đến đây tỷ võ với mình? Gã kiếm chế được mình dù không hạ sát tất điểm huyết để mình không nhúc nhích được mới phải. Thế mà gã lại tha hết lần này đến lần khác là có dụng ý gì?

Trong lòng Lệnh Hồ Xung vẫn thắc mắc Điền Bá Quang phen này lên núi Hoa Sơn là có một vụ âm mưu khủng khiếp, nhưng hắn nghĩ mãi không sao hiểu được đối phương có âm mưu gì hắn tự nhủ:

- Bất luận Điền Bá Quang có mưu đồ gì hay không, ta cũng phải tận tâm kiệt lực chiến đấu đến cùng. Nếu có cơ hội ta phóng kiếm đâm chết gã cũng chẳng hề chi.

Quyết định rồi, Lệnh Hồ Xung tiến vào chỗ hình trên vách đá.

Lần này hắn dụng tâm ghi nhớ những chiêu cực kỳ tàn độc.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi động thì trời đã sáng rõ. Trong lòng hắn quyết tâm giết người mà ngoài mặt vẫn niềm nở nói:

- Điền huynh ơi! Điền huynh giá lâm tề địa, tiểu đệ không tỏ hết được tình địa chủ thật áy náy vô cùng. Sau cuộc tỷ võ này, bất luận ai thắng ai bại, tiểu đệ cũng mời Điền huynh ném một chút thổ sản của bản sơn.

Điền Bá Quang đáp:

- Đa tạ Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Xung lại cười nói:

- Ngày sau tại hạ xuống núi nếu còn gặp Điền huynh và mở cuộc tỷ đấu thì nên quyết một trận sống mái, đừng có làm như bữa nay đem chiêu số ra mà đánh cuộc hơn thua.

Điền Bá Quang cười nói:

- Được người bạn như Lệnh Hồ huynh mà giết đi thì thật là đáng tiếc. Nhưng nếu Điền mỗ mà không giết, võ công Lệnh Hồ huynh tiến triển thần tốc rồi có ngày kiếm pháp cao thâm hơn Điền mỗ thì khi đó Lệnh Hồ huynh chẳng khi nào nhiều dung một tên đại đạo hái hoa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chính thế! Thật khó mà được cơ hội mài dũa võ công như bữa nay. Điền huynh! tiểu đệ tiến chiêu đây, xin Điền huynh chỉ giáo cho.

Điền Bá Quang cười nói:

- Không dám. Xin mời Lệnh Hồ huynh!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ càng nghĩ càng cảm thấy mình không phải là đối thủ của Điền huynh.

Hắn chưa dứt lời đã phóng kiếm đâm tới. Mũi kiếm còn cách Điền Bá Quang chừng ba thước, hắn đưa chéo sang mé tả đâm mạnh tới. Điền Bá Quang vung đao lên gạt.

Lệnh Hồ Xung không chờ cho đao kiếm đụng nhau, đột nhiên đâm vào hạ bộ đối phương. Chiêu này vừa mãnh liệt vừa hiểm độc vô cùng.

Điền Bá Quang giật mình kinh hãi, tung mình nhảy vọt lên cao.

Lệnh Hồ Xung thừa thế chém luôn ba nhát mà nhát nào cũng vận dụng hết sức bình sinh nhằm đâm vào những huyệt trọng yếu.

Điền Bá Quang đã mất tiên cơ, lâm vào thế kém. Gã vung đao đỡ đông gạt tây. Bỗng nghe đánh roạt một tiếng. Mũi kiếm Lệnh Hồ Xung nhằm đâm vào vết đùi bên phải Điền Bá Quang, xuyên thủng ống quần gã. Kiếm thế thần tốc phi thường, nhưng còn cách da thịt Điền Bá Quang không đầy một tấc.

Điền Bá Quang vung quyền đánh binh một cái, Lệnh Hồ Xung ngã lăn lông lốc. Gã cười nói:

- Lệnh Hồ huynh toàn sử dụng những chiêu ác độc muốn giết Điền mỗ như vậy là phép rèn luyện võ công đấy ư?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy cười đáp:

- Bất luận tiểu đệ làm gì thì làm, chung qui vẫn không đụng đến một sợi lông của Điền huynh.

Hắn nhủ thâm trong bụng:

- Bây giờ ngươi đã không giết ta thì ta cũng chẳng cần để ý đến sự yên nguy cho bản thân, ta chỉ công chứ không chịu thủ, tất phải chiếm được tiện nghi.

Hắn vừa cười hì hì vừa chạy lại nói:

- Quyền bên trái của Điền huynh cũng mạnh khiếp!

Điền Bá Quang cười nói:

- Xin lỗi Lệnh Hồ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ e rằng Điền huynh đã đánh gãy hai xương sườn của tiểu đệ rồi cũng chưa biết chừng.

Hắn đi gần tới nơi đột nhiên xoay tay phóng kiếm đâm tới.

Chiên này thật là bất ngờ. Nó là tuyệt chiêu của phái Hằng sơn.

Điền Bá Quang đang giật mình kinh hãi thì mũi kiếm đối phương đâm tới bụng dưới y không đầy vài tấc. Gã hoang mang phải lăn người đi để tránh.

Lệnh Hồ Xung từ trên đánh xuống đâm liền bốn kiếm.

Điền Bá Quang bị đánh rất rất gã hoang mang vô cùng coi chừng chỉ mấy chiêu nữa là đối phương đâm được gã như đóng đinh xuống đất.

Không ngờ Điền Bá Quang đột nhiên phóng chân trái đá phốc vào cổ tay Lệnh Hồ Xung. Tiếp theo gã phóng chân phải theo thế "Uyên ương liên hoàn" trúng vào bụng dưới hắn.